

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

8. juni 2016*

»EU-varemærker — ansøgning om et EU-figurmærke, der gengiver et fredssymbol — begæring om restitutio in integrum — manglende overholdelse af fristen for at anlægge sag ved Retten«

I sag T-583/15,

Monster Energy Company, Corona, Californien (De Forenede Stater), ved solicitor P. Brownlow,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) ved D. Gája, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

angående en påstand om annulation af afgørelse truffet den 17. juli 2015 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 2788/2014-2) vedrørende en ansøgning om registrering af et figurtegn, der gengiver et fredssymbol, som EU-varemærke,

har

RETTE (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, E. Martins Ribeiro, og dommerne S. Gervasoni og L. Madise (refererende dommer),

justitssekretær: E. Coulon,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 5. oktober 2015,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 6. november 2015,

og under henvisning til, at ingen af hovedparterne har anmodet om afholdelse af retsmøde inden for fristen på tre uger efter, at det er forkyndt, at retsforhandlingernes skriftlige del er afsluttet, og at Retten i henhold til artikel 106, stk. 3, i Rettens procesreglement har besluttet at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

Tvistens baggrund

- 1 Den 21. november 2012 indgav sagsøgeren, Monster Energy Company, i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker (EUT 2009 L 78, s. 1) en ansøgning om registrering af følgende figurtegn til Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO):

- 2 De varer, som varemærkeansøgningen vedrørte, henhører under klasse 5, 30 og 32 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret.
- 3 Ved afgørelse af 8. maj 2013 afslog undersøgeren registreringen af det ansøgte varemærke på grundlag af artikel 7, stk. 1, litra b), og artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, sammenholdt med regel 11 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT 1995, L 303, s. 1) med senere ændringer.
- 4 Den 8. juli 2013 indgav sagsøgeren i medfør af artikel 58-64 i forordning nr. 207/2009 en klage over undersøgerens afgørelse til EUIPO.
- 5 Ved afgørelse af 11. december 2013 (herefter »den første afgørelse«) afslog Første Appellkammer ved EUIPO klagen.
- 6 Ved telefax af 23. juni 2014 informerede sagsøgeren EUIPO om, at selskabet efter at have foretaget en undersøgelse af, hvor langt sagen var nået, havde opdaget, at Første Appellkammer ved EUIPO havde vedtaget den første afgørelse. Selskabet anførte imidlertid, at det ikke havde modtaget meddelelse om denne. Det anmodede følgelig om, at en ny søgsmålsfrist begyndte at løbe med det formål eventuelt at anlægge et søgsmål ved Retten til prøvelse af den første afgørelse.
- 7 Da sagsøgeren ikke modtog noget svar på telefaxen af 23. juni 2014, gentog selskabet ved e-mail af 2. juli 2014 sin anmodning, idet det indgav en klage til EUIPO.

- 8 Ved e-mail af 10. juli 2014 svarede EUIPO's enhed »Klager« under tjenestegreneren »Kontakt med brugerne« sagsøgeren, at den første afgørelse var blevet meddelt selskabet ved telefax af 20. december 2013 i overensstemmelse med det, som fulgte af transmissionsrapporten fra det apparat, der var blevet anvendt til forsendelsen, som ud over datoen, tidspunktet og modtagerens nummer indeholdt bemærkningen »OK«. Enheden »Klager« tilføjede i det væsentlige, at Retten havde kompetence til at påkende et søgsmål til prøvelse af den første afgørelse, og at den ville vurdere, om søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling, henset til omstændighederne og de fremlagte beviser.
- 9 Ved telefax af 15. juli 2014 bekræftede appelkamrenes Justitskontor indholdet af transmissionsrapporten fra den telefax, der var blevet anvendt til meddelelsen af den første afgørelse, over for sagsøgeren, og anførte, at EUIPO ikke kunne fastsætte en ny klagefrist.
- 10 Der blev også udvekslet andre skrivelser mellem sagsøgeren og EUIPO's tjenestegrener i de efterfølgende uger, og selskabet foretog til sidst to parallelle tiltag.
- 11 For det første anlagde selskabet ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. august 2014, som blev registreret under referencen T-633/14, et søgsmål ved Retten til prøvelse af den første afgørelse.
- 12 For det andet indgav sagsøgeren samme dag til EUIPO en begæring om restitutio in integrum som omhandlet i artikel 81 i forordning nr. 207/2009.
- 13 For at opnå at blive genindsat i sine rettigheder til at anfægte den første afgørelse for Retten, og for at sagsøgerens ansøgning om EU-varemærkeregistringen forblev indskrevet i EUIPO-registret under sagen for Unionens retsinstanser redegjorde selskabet i denne begæring for de omstændigheder og begivenheder, der havde ført til, at det, til trods for den fornødne omhu, som det havde udvist, først fik kendskab til denne afgørelse den 17. juni 2014. Meddelelsen om den første afgørelse, der var dateret den 20. december 2013, var ikke kommet frem til sagsøgeren. EUIPO var derfor forpligtet til at angive, at spørgsmålet, om fristen for at anlægge sag ved Retten blev overholdt, skulle bedømmes ud fra, at denne begyndte at løbe den 17. juni 2014, og EUIPO skulle genindføre den ansøgning om registrering af EU-varemærket, som sagsøgeren havde indgivet, i sit register.
- 14 Ved skrivelse af 29. august 2014 anførte appelkamrenes Justitskontor, at det ikke kunne imødekomme begæringen om restitutio in integrum med den begrundelse, at artikel 81 i forordning nr. 207/2009 kun vedrørte frister, der fandt anvendelse i forhold til EUIPO, og ikke de frister, der fandt anvendelse i forhold til Retten, at den anvendte telefax' transmissionsrapport bekræftede meddelelsen af den første afgørelse den 20. december 2013, og at det alene var Retten, som afgørelsen nu var indbragt for, der kunne træffe afgørelse.
- 15 Den 28. oktober 2014 indgav sagsøgeren til EUIPO en klage over skrivelsen af 29. august 2014 fra appelkamrenes Justitskontor. Denne klage blev suppleret med et supplerende indlæg den 31. december 2014, hvori selskabet, ud over at det anmodede om, at Justitskontorets skrivelse blev annulleret, anmodede om en fornyet prøvelse af selskabets begæring om restitutio in integrum.
- 16 Sagen fortsatte, indtil Andet Appellkammer ved EUIPO den 17. juli 2015 vedtog en afgørelse, hvorved den klage, som sagsøgeren havde indgivet til det, blev afvist (herefter »den anfægtede afgørelse«). Denne afgørelse blev meddelt sagsøgeren den 5. august 2015.
- 17 I den anfægtede afgørelse anførte appelkammeret visse bestemmelser i forordning nr. 207/2009 om adgang til klage over afgørelser fra EUIPO's instanser, nemlig den nævnte forordnings artikel 58, stk. 1, og artikel 65, stk. 1 og 5. Appellkammeret redegjorde endvidere for indholdet af samme forordnings artikel 81, stk. 1, som definerer det generelle anvendelsesområde for proceduren om restitutio in integrum.

- 18 Appellkammeret anførte herefter, at skrivelsen fra appelkamrenes Justitskontor af 29. august 2014 ikke udgjorde en afgørelse fra en førsteinstansafdeling under EUIPO, der kunne påklages på grundlag af artikel 58 i forordning nr. 207/2009, og følgelig, at klagen ikke kunne antages til realitetsbehandling.
- 19 Det tilføjede, at artikel 81, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 under alle omstændigheder ikke fandt anvendelse på den foreliggende sag. Idet appellkammeret i det væsentlige fremhævede, at denne artikel omhandler situationer, hvori en frist ikke har kunnet overholdes »over for kontoret«, og at sagsøgeren anmodede om at blive genindsat i sine rettigheder for så vidt angik en frist i forhold til Retten med henblik på at anlægge et søgsmål for sidstnævnte – dvs. inden for rammen af en procedure, der ikke udspiller sig for EUIPO – fandt det, at det ikke havde kompetence til at træffe afgørelse om begæringen. Det forkastede i denne henseende sagsøgerens fortolkning, hvorefter den frist, der var nævnt i denne bestemmelse, skulle forstås som en frist »vedrørende« EUIPO eller »i forbindelse med« EUIPO, sagt på en anden måde, beregnet i forhold til enhver handling fra EUIPO's side.
- 20 Appellkammeret tilføjede endvidere, at sagsøgerens klage over den første afgørelse verserede for Retten, og at dette bekræftede, at appellkammeret ikke havde kompetence til at træffe afgørelse om begæringen om restitutio in integrum.
- 21 Ved kendelse af 9. september 2015, Monster Energy mod KHIM (gengivelse af et fredssymbol) (T-633/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:658), afviste Retten søgsmålet til prøvelse af den første afgørelse, idet det var åbenbart, at det ikke kunne antages til realitetsbehandling, da det var blevet anlagt for sent. Denne kendelse har været genstand for appel ved Domstolen. Ved kendelse af 4. maj 2016, Monster Energy mod EUIPO (C-602/15 P), har Domstolen forkastet appellen.
- 22 Det er under disse omstændigheder, at sagsøgeren den 5. oktober 2015 har anlagt nærværende søgsmål.

Parternes påstande

- 23 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
 - Sagen hjemvises til Andet Appellkammer ved EUIPO, således at dette kan træffe en materiel afgørelse vedrørende begæringen om restitutio in integrum.
 - EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 24 EUIPO har nedlagt følgende påstande:
- Frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 25 Sagsøgeren har i det væsentlige påberåbt sig fire anbringender til støtte for sit søgsmål. For det første har appellkammeret tilsidesat artikel 58 i forordning nr. 207/2009, idet det fandt, at skrivelsen fra appelkamrenes Justitskontor af 29. august 2014 ikke kunne være genstand for en klage på grundlag af denne bestemmelse. For det andet har appellkammeret tilsidesat denne forordnings artikel 65, stk. 5, idet det bekræftede, at datoen for meddelelsen af den første afgørelse, der skulle lægges til grund ved beregning af fristen for at anlægge sag ved Retten, var den 20. december 2013. For det tredje har

appelkammeret ligeledes tilsidesat den nævnte forordnings artikel 81, idet det fandt, at denne artikel ikke fandt anvendelse på en situation, hvori der var blevet anmodet om at lade en frist for anlæggelse af søgsmål for Retten begynde at løbe igen, og idet det følgelig ikke anså sig selv for at være kompetent til at anvende denne artikel i det foreliggende tilfælde. Endelig har appelkammeret for det fjerde undladt at tage stilling og har tilsidesat samme forordnings artikel 75, idet det ikke udtalte sig om og således ikke begrundede den anfægtede afgørelse med hensyn til den anden anmodning, der er nævnt i præmis 13 ovenfor, som fremgik af sagsøgerens begæring om restitutio in integrum, og som blev gentaget i sagsøgerens supplerende indlæg til appelkammeret, dvs. den anmodning, der vedrørte genindførelsen i EUIPO's register af sagsøgerens anmodning om EU-varemærkeregistriering under den efterprøvelse af sagsøgerens søgsmål, der blev foretaget af Unionens retsinstanser.

- 26 Der skal først foretages en efterprøvelse af det sidste anbringende, som vedrører en undladelse af at tage stilling og en manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse

Anbringendet om undladelse af at tage stilling og om manglende begrundelse

- 27 Sagsøgeren har indgivet sin begæring om restitutio in integrum vedrørende fristen for at anlægge sag for Retten til EUIPO, idet selskabet har anført, at det, hvis denne frist ikke begynder at løbe igen fra den 17. juni 2014, vil miste ikke blot retten til at anlægge sag for Unionens retsinstanser, men også retten til at bevare sin ansøgning om EU-varemærkeregistrieringen. Sagsøgeren har udtrykkeligt inden for rammerne af de påstande, som den nævnte begæring indeholder, anmodet om, at det fastslås, at fristen for at anlægge sag for Retten begynder at løbe igen fra den 17. juni 2014, og at selskabets ansøgning om EU-varemærkeregistriering genindføres i EUIPO's register under den efterprøvelse af dets søgsmål, som Unionens retsinstanser foretager. Sagsøgeren har gentaget disse betragtninger og påstande i sit supplerende indlæg for appelkammeret.
- 28 I forbindelse med søgsmålet for Retten har sagsøgeren fremhævet, at appelkammeret i den anfægtede afgørelse ikke har udtalt sig om selskabets påstand, som er knyttet til den anden ret, der er nævnt i præmis 27 ovenfor, vedrørende genindførelsen i EUIPO's register af selskabets ansøgning om EU-varemærkeregistriering under den efterprøvelse af dets søgsmål, som Unionens retsinstanser foretager. Den anfægtede afgørelse indeholder så meget desto mindre nogen begrundelse i denne henseende, hvilket udgør en tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift, der forhindrer sagsøgeren i på hensigtsmæssig måde at forsvare sine rettigheder i denne henseende. Sagsøgeren har anmodet Retten om at udtale sig om den nævnte påstand, idet selskabet har tilføjet, at den anførte manglende begrundelse også tilsidesætter Rettens evne til at kontrollere lovligheden af den anfægtede afgørelse.
- 29 Undladelsen af at træffe afgørelse om en påstand kan føre til – idet mindste delvis – annullation af en afgørelse fra appelkammeret (jf. i denne retning dom af 2.7.2002, SAT.1 mod KHIM (SAT.2), T-323/00, EU:T:2002:172, præmis 19).
- 30 I den foreliggende sag har sagsøgeren, således som det er blevet anført i præmis 27 ovenfor, indgivet påstanden om genindførelse i EUIPO's register af selskabets EU-varemærkeansøgning til EUIPO under den efterprøvelse af selskabets søgsmål, som Unionens retsinstanser foretager, inden for rammen af dets begæring om restitutio in integrum vedrørende fristen for at anlægge sag for Retten, og selskabet har således knyttet denne påstand om genindførelse til sin anmodning vedrørende denne frist.
- 31 For så vidt som appelkammeret har bekræftet den holdning, der er blevet indtaget af appelkamrenes Justitskontor, hvorefter proceduren om restitutio in integrum ikke kunne vedrøre en frist for at anlægge sag for Retten, er påstanden om genindførelse i EUIPO's register af EU-varemærkeansøgningen, som er knyttet til anmodningen om, at fristen for at kunne anlægge sag for Retten skal begynde at løbe fra den 17. juni 2014, nødvendigvis selv blevet forkastet.

Appelkammeret har således ikke undladt at tage stilling hertil, henset til rammen for begæringen om restitutio in integrum, inden for hvilken denne påstand om genindførelse blev indbragt for appelkammeret.

- 32 Denne konstatering er ikke i strid med det forhold, som der er blevet anført i EUIPO's svarskrift, at den EU-varemærkeansøgning, som sagsøgeren har indgivet, i registret for tiden har status af »verserende sag« og ikke status af »ansøgning afslået«. EUIPO har nemlig konstateret, at afslaget på registrering af det omhandlede varemærke, uafhængigt af rammen for begæringen om restitutio in integrum, var genstand for en sag ved Unionens retsinstanser, og har deraf draget den konsekvens, at registreringsansøgningen i registret skulle fremgå med status af »verserende sag«.
- 33 Hvad angår den påståede manglende begrundelse skal det i overensstemmelse med artikel 75 i forordning nr. 207/2009 bemærkes, at EUIPO's afgørelser skal begrundes. Denne begrundelsespligt, der også følger af artikel 296 TEUF, har været genstand for fast retspraksis, hvorefter det af begrundelsen klart og utvetydigt skal fremgå, hvilke betragtninger den ophavsmand, som har udstedt retsakten, har lagt til grund, for at gøre det muligt for det første for de berørte effektivt at udøve deres ret til at kræve en retslig kontrol af den anfægtede afgørelse og for det andet for Unionens retsinstanser at efterprøve afgørelsens lovlighed. Det kræves imidlertid ikke, at begrundelsen angiver alle de relevante faktiske og retlige momenter. Spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen for en afgørelse opfylder disse krav, skal nemlig vurderes ikke blot i forhold til afgørelsens ordlyd, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (dom af 29.2.1996, Kommissionen mod Rådet, C-122/94, EU:C:1996:68, præmis 29, og 28.1.2016, Gugler France mod KHIM – Gugler (GUGLER), T-674/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:44, præmis 52). Begrundelsespligten skal endvidere vurderes i forhold til omstændighederne i det konkrete tilfælde, herunder indholdet af retsakten og arten af de påberåbte grunde, hvilket medfører, at det ikke altid er nødvendigt at tage udtrykkelig stilling til alle de oplysninger, som de berørte har fremhævet eller krævet (dom af 30.3.2000, VBA mod Florimex m.fl., C-265/97 P, EU:C:2000:170, præmis 93; jf. ligeledes i denne retning dom af 30.11.2000, Industrie des poudres sphériques mod Kommissionen, T-5/97, EU:T:2000:278, præmis 199, og af 9.12.2010, Tresplain Investments mod KHIM – Hoo Hing (Golden Elephant Brand), T-303/08, EU:T:2010:505, præmis 46).
- 34 *Hvad angår den påståede manglende begrundelse skal det konstateres, at den anfægtede afgørelse indeholder en begrundelse i overensstemmelse med de krav, der er anført i præmis 33 ovenfor, som gør det muligt at forstå, hvilke betragtninger appelkammeret har lagt til grund, og deraf at fastlægge den sammenfatning, der fremgår af præmis 17-20 ovenfor. Det forhold, at appelkammeret ikke separat har begrundet forkastelsen af den påstand, som fremgår af begæringen om restitutio in integrum, og som er blevet gentaget i sagsøgerens supplerende indlæg, om i EUIPO's register at genindføre EU-varemærkeansøgningen, skyldtes også, at appelkammeret forkastede begæringen om restitutio in integrum og den klage, som var indgivet til det, i deres helhed som værende indbragt for inkompetente instanser, hvilket ikke nødvendiggjorde en gentagelse af de samme forklaringer for hver af de påstande, der fulgte deraf.*
- 35 Anbringendet om undladelse af at tage stilling og om manglende begrundelse skal følgelig forkastes. Herefter skal der foretages en undersøgelse af det tredje annullationsanbringende.

Om anbringendet vedrørende tilsidesættelse af artikel 81 i forordning nr. 207/2009

- 36 Ifølge sagsøgeren har appelkammeret tilsidesat artikel 81 i forordning nr. 207/2009 vedrørende proceduren om restitutio in integrum, idet det fandt, at denne ikke finder anvendelse på den situation, hvori der er blevet anmodet om at lade en frist for at anlægge søgsmål for Retten løbe på ny, og ved deraf at konkludere, at det ikke havde kompetence til at anvende denne bestemmelse i det foreliggende tilfælde.

37 Artikel 81, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 bestemmer:

»En ansøger eller indehaver af et [EU]-varemærke eller enhver anden part i en sag ved [kontoret], der trods iagttagelse af den efter omstændighederne fornødne omhu er blevet forhindret i over for [kontoret] at overholde en frist, genindsættes på begæring i sine tidligere rettigheder, såfremt den manglende overholdelse af fristen i medfør af denne forordning har som direkte følge, at en ret eller et retsmiddel fortabes.«

38 Sagsøgeren har gjort gældende, at lovgiver ved at anføre »over for [kontoret] [at overholde] en frist« har tilsigtet at lade frister »vedrørende« EUIPO eller »i forbindelse med« EUIPO være omfattet. Tabet af muligheden for at anlægge sag ved Retten til prøvelse af en afgørelse fra et appelkammer på grund af den manglende iagttagelse af fristen for at anlægge sag skal således kunne være genstand for en procedure om restitutio in integrum, eftersom en sådan frist vedrører EUIPO som ophavsmand til den afgørelse, der kan anfægtes, og potentiel part i sagen for Retten.

39 Sagsøgeren er nemlig af den opfattelse, at udtrykkene »over for«, »vedrørende« og »i forbindelse med« har den samme betydning. Selskabet har fremhævet, at begyndelsestidspunktet for den omhandlede frist, der er fastsat i forordning nr. 207/2009, fastslås ved en afgørelse fra EUIPO. Selskabet har ligeledes under henvisning til denne forordnings artikel 64, stk. 3, fremhævet, at udløbet af denne frist, uden at der er blevet anlagt sag ved Retten, medfører, at den nævnte afgørelse får retsvirkning. Det har endvidere bemærket, at samme forordnings artikel 81, stk. 5, hvoraf begrænsningerne for anvendelsesområdet for proceduren om restitutio in integrum fremgår, ikke omhandler den nævnte forordnings artikel 65, der regulerer indbringelse af klager for Unionens retsinstanser og bl.a. definerer søgsmålsfristen. Søgsmålsfristen for Retten vedrører således ifølge sagsøgeren EUIPO på forskellig vis, og den manglende iagttagelse af denne frist kan være genstand for en begæring om restitutio in integrum.

40 Det skal imidlertid bemærkes, at følgende er anført i 12. betragtning til forordning nr. 207/2009:

»[...] Det er [...] nødvendigt, under bevarelse af Fællesskabets nuværende institutionelle struktur og ligevægten mellem beføjelserne, at sørge for et fagligt uafhængigt kontor for harmonisering i det indre marked (varemærker, mønstre og modeller) med den fornødne juridiske, administrative og finansielle selvstændighed. Hertil er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at det nævnte kontor har form af et fællesskabsorgan med status som juridisk person, der udøver de handlingsbeføjelser, som er tillagt det i denne forordning, inden for rammerne af fællesskabsretten og uden at indskrænke de beføjelser, der er tillagt Fællesskabets institutioner.«

41 Som EUIPO har gjort gældende, ville det forhold, at en af dets instanser havde mulighed for at give medhold i en begæring om restitutio in integrum for så vidt angår en frist for at anlægge søgsmål ved Retten føre til, at denne instans uretmæssigt blev tillagt kompetencerne for Retten, som – med forbehold af Domstolens kontrol – er den eneste retsinstans, der kan vurdere, om et søgsmål, der er indbragt for den, kan antages til realitetsbehandling i overensstemmelse med artikel 256 TEUF og 263 TEUF.

42 I denne henseende fastsætter bestemmelserne i disse artikler, at Retten prøver lovligheden af de af Unionens organers, kontorers og agenturers retsakter, der skal have retsvirkning over for tredjemand, med forbehold af de betingelser vedrørende formaliteten, der særligt vedrører det forhold, at sager skal anlægges inden to måneder, efter at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt sagsøgeren, eller i mangel heraf senest to måneder, efter at sagsøgeren har fået kendskab til den. Formaliteten er imidlertid et af elementerne i bedømmelsen af et søgsmål, der henhører under rettens kompetence, og dette så meget desto mere som denne skal undersøge dette ex officio, således som Domstolen bl.a. har udtalt i kendelse af 26. februar 1981, Farrall mod Kommissionen (10/81, EU:C:1981:60), eller i dom af 23. april 1986, Les Verts mod Parlamentet (294/83, EU:C:1986:166, præmis 19).

- 43 Artikel 263, stk. 5, TEUF bestemmer ganske vist, at retsakter om oprettelse af EU-organer, -kontorer og -agenturer kan fastsætte særlige betingelser og vilkår for fysiske eller juridiske personers indbringelse af klager med henblik på prøvelse af retsakter vedtaget af disse organer, kontorer og agenturer, som skal have retsvirkning for dem. I det foreliggende tilfælde er artikel 65, stk. 5, i forordning nr. 207/2009, hvori det er anført, at klagen over en afgørelse fra et appelkammer indbringes for Domstolen inden to måneder efter datoen for meddelelsen af appelkammerets afgørelse, imidlertid fuldstændig i overensstemmelse med den generelle ordning, der er fastsat i artikel 263 TEUF, for så vidt angår rettens kompetence til at bedømme overholdelsen af søgsmålsfristen.
- 44 I denne henseende fremgår det af sagens akter, at sagsøgeren har indbragt sagen for Retten efter at have fået kendskab til den første afgørelse, og at Retten inden for denne ramme allerede har behandlet spørgsmålet om overholdelse af fristen for anlæggelse af det søgsmål, der er indbragt for den til prøvelse af denne afgørelse. Retten udtalte, at sagen var blevet anlagt for sent, og den afviste derfor sagen. Eftersom der er blevet iværksat appel, ville denne bedømmelse kunne være blevet omgjort, men i givet fald under alle omstændigheder af Unionens retsinstanser og ikke af EUIPO. Selv hvis det blev lagt til grund, at appelkammeret ved EUIPO havde imødekommet begæringen om restitutio in integrum, kunne dette på ingen måde binde Retten ved bedømmelsen af, om den sag, der er indbragt for den til prøvelse af den første afgørelse, var anlagt for sent eller ikke.
- 45 Det er således ikke artikel 81 i forordning nr. 207/2009 om restitutio in integrum, der finder anvendelse under de omstændigheder, hvor et søgsmål, der er anlagt for Retten til prøvelse af en afgørelse fra et appelkammer ved EUIPO, af retten kan anses for at være blevet anlagt for sent, men de bestemmelser, der finder anvendelse på retten, dvs. – ud over artikel 263 TEUF – artikel 45, stk. 2, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, hvorefter »[o]verskridelse af fristerne [...] intet retstab [bevirker], når den pågældende part godtgør, at der foreligger omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure.«
- 46 Den retslige procedure er i øvrigt ikke opdelt i to led fra begyndelsen, således som dette er fastsat i artikel 81 i forordning nr. 207/2009, med for det første indgivelsen af en klage og for det andet indgivelsen af en begæring om restitutio in integrum, som retten udtaler sig om separat for at bedømme, om sagen kan antages til realitetsbehandling, henset til overholdelsen af fristen for anlæggelse af det nævnte søgsmål. Det er nemlig inden for selve rammen for den procedure, der er blevet indledt efter anlæggelsen af søgsmålet, at spørgsmålet, om dette kan antages til realitetsbehandling, principielt undersøges, og det er kun, når der for retten fremsættes en formalitetsindsigelse, hvormed der anmodes om, at den træffer afgørelse herom uden at indlede materielle drøftelser, eller når retten ex officio i denne henseende gør opmærksom på, at der foreligger en ufravigelig procesforudsætning, at den ved separat afgørelse kan træffe afgørelse om formaliteten og derefter træffe afgørelse om realiteten, når den alligevel anerkender, at sagen kan antages til realitetsbehandling.
- 47 Sagsøgerens argumenter, der er støttet på begrebsbetragtninger og på det forhold, at fristen for at anlægge søgsmål ved Retten på forskellig vis vedrører EUIPO, kan følgelig ikke tiltrædes.
- 48 De processuelle bestemmelser i artikel 81 i forordning nr. 207/2009 er selv fuldstændig i overensstemmelse med den fortolkning af artikel 256 TEUF og 263 TEUF, der er fremstillet i præmis 41-47 ovenfor.
- 49 Artikel 81 i forordning nr. 207/2009 omfatter nemlig et stk. 2, der præciserer, at undladelsen skal bringes til ophør inden for fristen for indgivelse af begæringen om restitutio in integrum, dvs. inden for de to måneder regnet fra ophøret af hindringen. I samme artikels stk. 4 er det anført, at »[d]en afdeling, der er kompetent til at træffe afgørelse om undladelsen, træffer afgørelse om begæringen«. Undladelsen er den handling, der burde være foretaget inden for den frist, som begæringen tilsigter at få til at løbe igen, og som har til formål at opnå en ret eller at klage.

- 50 Idet der er tale om et søgsmål for Retten til prøvelse af en afgørelse fra et appelkammer ved EUIPO, ville dette – selv hvis artikel 81 i forordning nr. 207/2009 skulle anvendes – i betragtning af denne artikels stk. 2 og 4 i den foreliggende sag forudsætte, at den undladte handling, dvs. søgsmålet, blev foretaget inden for fristen på to måneder regnet fra ophøret af den hindring, der havde bevirket, at den ikke kunne foretages tidligere, og at begæringen om restitutio in integrum inden for samme frist blev indgivet til den kompetente instans, således at denne kunne træffe afgørelse i denne sag, dvs. til Retten. Dette svarer ikke til den fortolkning, som sagsøgeren har ønsket, og bekræfter frem for alt, at der ikke var nogen tjenestegren eller instans ved EUIPO, der kunne træffe afgørelse.
- 51 Den konklusion, der fremgår af præmis 45 ovenfor, kan desuden ikke afkræftes af det forhold, som sagsøgeren har fremhævet, at artikel 81, stk. 5, i forordning nr. 207/2009, der fastsætter undtagelser fra anvendelsen af denne artikel for visse frister vedrørende procedurer for EUIPO, ikke nævner den frist for at anlægge søgsmål ved Retten, der er anført i samme forordnings artikel 65. Dette fravær lader sig forklare, eftersom artikel 81 i forordning nr. 207/2009 i sin helhed ikke finder anvendelse på de procedurer, der indbringes for Unionens retsinstanser. Som sagsøgeren ligeledes har fremhævet, nævner samme forordnings artikel 82 med overskriften »Viderebehandling« – som omhandler andre situationer, hvor frister ikke er blevet overholdt »over for« EUIPO, der kan berigtiges – ganske vist derimod udtrykkeligt i stk. 2 samme forordnings artikel 65 blandt de bestemmelser, der fastsætter en frist, og som er udelukket fra dens anvendelsesområde. Det skal imidlertid anføres, at denne mangel på harmoni i præsentationen af bestemmelserne i artikel 81 og 82 i forordning nr. 207/2009 derimod ikke forhindrer, at det bemærkes, at bestemmelserne vedrørende frister »over for« EUIPO i de to typer situationer ikke kan vedrøre frister for at anlægge søgsmål ved Unionens retsinstanser.
- 52 Det var således med rette, at appelkammeret efter appelkamrenes Justitskontor erklærede sig inkompetent til at undersøge den begæring om restitutio in integrum, som sagsøgeren havde indgivet, og det tredje anbringende skal således forkastes.

De øvrige anbringender

- 53 Den konstatering, der blev foretaget i præmis 52 ovenfor, er tilstrækkelig til, at det kan fastslås, at EUIPO skal frifindes, herunder for påstanden om, at sagen skal hjemvises til EUIPO, og det er ikke nødvendigt at undersøge de af sagsøgeren anførte to andre anbringender, som er uvirksomme, for så vidt som de ikke, for det tilfælde at de er velbegrundede, kan medføre, at den anfægtede afgørelse skal annulleres.
- 54 Appellkammeret afviste nemlig klagen over skrivelsen fra appelkamrenes Justitskontor af 29. august 2014. I denne henseende er det tilstrækkeligt, at en af de formalitetsindsigelser, som appellkammeret har rejst, er velbegrundet – således som det blev konstateret i præmis 52 ovenfor – for at der ikke kan gives medhold i det foreliggende søgsmål til prøvelse af den anfægtede afgørelse (jf. analogt med hensyn til spørgsmålet om flere grunde, der begrundet en afgørelse fra Kommissionen, dom af 6.11.1990, Italien mod Kommissionen, C-86/89, EU:C:1990:373, præmis 20, og af 14.12.2005, General Electric mod Kommissionen, T-210/01, EU:T:2005:456, præmis 42 og 43, eller med hensyn til spørgsmålet om Rettens konstatering af flere begrundelser for retsstridigheder, dom af 18.3.1993, Parlamentet mod Frederiksen, C-35/92 P, EU:C:1993:104, præmis 31, eller med hensyn til spørgsmålet om Rettens konstatering af flere begrundelser for ikke at give medhold i et søgsmål kendelse af 24.1.1994, Boessen mod CES, C-275/93 P, EU:C:1994:20, præmis 25 og 26).
- 55 Navnlig hvad angår sagsøgerens andet anbringende, hvorefter appellkammeret har tilsidesat artikel 65, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 ved at bekræfte, at datoen for meddelelse af den første afgørelse, som skulle lægges til grund ved beregningen af fristen for at anlægge et søgsmål ved Retten, var den 20. december 2013, har EUIPO i det væsentlige med rette gjort gældende, at dette anbringende er uvirksomt, henset til appellkammerets betragtninger, der havde ført til, at begæringen om restitutio in integrum blev afvist.

Sagens omkostninger

⁵⁶ Ifølge Rettens procesreglements artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med EUIPO's påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.**
- 2) Monster Energy Company betaler sagens omkostninger.**

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. juni 2016.

Underskrifter